

Arrest

nr. 188 754 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juli 2016 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 oktober 2016 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.07.2016 werd ingediend door : (...)

nationaliteit: Albanië

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Albanië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Sofia- Bulgarije adres : Blvd James Boucher 103, 3rd floor 1407 Sofia.

Betrokkene beweert dat bedreigd werd in haar land van herkomst, ze iedere dag geconfronteerd werd met psycho/sociaal geweld, uitgebuit en dit voor haar niet meer langer houdbaar is , doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene bedreigd werd en geconfronteerd werd met psycho/sociaal geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat ze samen met haar zoon, bij haar zus [L.] en haar partner verblijft, ze bereid zijn haar op te vangen en instaan voor het persoonlijk onderhoud; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene werkbereid zou zijn , ze Nederlandse les volgt, en haar zoontje hier naar school gaat) .Verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster aan de Raad *“Dienvolgens de (bestreden) beslissing dd. 28.10.2016 bij volle rechtsmacht te willen hervormen en aan verzoekster (mevrouw [Z.B.] en bij uitbreiding haar minderjarige zoon [L.B.]) alsnog de humanitaire regularisatie ex art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 te willen toekennen”.*

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd de bestreden beslissing te *“hervormen”* noch om in de plaats van de verwerende partij een humanitaire regularisatie te verlenen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, *“Schending van artikel artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende schending van de materiële motiveringsplicht, motiveringsverplichting zoals tevens vervat in de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsmede algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging.”*

Verzoekster betoogt na het citeren van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als volgt:

"[...] Het staat vast dat verweerster gebrekkig gemotiveerd heeft. Verweerster is onderworpen aan de openbaarheid van bestuur en de formele motivering van bestuurshandelingen.

'De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen' (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

Verweerster die inzake over een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid beschikt, dient in alle redelijkheid en met inachtnaam van een zorgvuldige beoordeling gelet het zorgvuldigheidsbeginsel van alle concrete elementen door verzoekster (tot dusver) aangehaald en door verweerster gekend, te oordelen wanneer zij diens aanvragen beoordeelt en hierbij rekening houdende met de juiste feitelijke gegevens, zodat zij niet onzorgvuldig en onredelijk tot haar besluit komt.

Vooreerst schendt verweerster de materiële motiveringsplicht die op haar rust nu zij geen rekening houdt met alle aan haar bekende elementen die een rol dienen te spelen bij haar beoordeling en haar bestreden beslissing niet dusdanig motiveert op een wijze dat deze in feite en in rechte correct is.

Het staat vast dat niet op alle elementen uit de regularisatie-aanvraag door verweerster wordt geantwoord, in haar al te korte (en aldus zelfs onvolledige) beslissing dd. 28/10/2016.

Dit is niet ernstig en getuigt alleszins van onbehoorlijk bestuur.

Het staat vast dat verzoekster te goeder trouw is en geenszins tegenstrijdigheden heeft verteld of leugens.

Overigens, verweerster beweert ook niet dat verzoekster leugenachtig is.

Verweerster zet louter in 1 bladzijde 'reden' uiteen dat zij geen bewijzen van bedreiging voorlegt, zelfs geen begin van bewijs, hetwelke het (fysiek en/of psychisch) geweld staven.

Er wordt evenwel voorbijgegaan aan volgende middelen en grieven, voorwerp van de humanitaire regularisatieaanvraag:

- De corruptie in het land van herkomst;
- Het gevaar uitgaande van de criminele schoonbroer [S.B.];
- De (bloed)wraak hiermee gepaard, zowel intern naar de eigen (schoon)familie toe (beste vriend van echtgenoot verzoekster getuigde) als extern (familie van het vermoorde slachtoffer), is niet of onvoldoende ernstig genomen en in rekening gebracht;
- De fysieke en psychische onderdrukking van verzoekster, haar zoon [L.] en haar echtgenoot [B.B.], en wat hiervan de oorzaken en gevolgen zijn (met inbegrip van het opdringen van huwelijk en inzonderheid echtscheiding);
- De afwezigheid van een Belgische ambassade in Albanië;
- Het beschermen van de zoon;
- Het gegeven dat moeder en zoon ook samen wensen te blijven, zoals ook het gezinsleven en familiaal leven beschermd is door art. 8 EVRM;
- De integratie van verzoekster en haar zoon in het Rijk (stukken 6: schoolattesten);
- ...

Zoals bovenal ook uit de bijgevoegde stukken blijkt, inzonderheid omtrent het 'gevaar' die schoonbroer [S.B.] toch veroorzaakt, is het voormelde gevaar ook wel degelijk BEWEZEN; het veroordelend vonnis dd. 28/12/1998 ligt voor! (stuk 5).

Aanvullend omtrent het gevaar die [S.B.] voor verzoekster persoonlijk (en ook haar gezin) betekent, worden bijkomende persartikelen in de debatten gebracht: hieruit blijkt weldegelijk het gewelddadig en ontvlambaar karakter van de heer [S.B.].

Vrij vertaald komen de online artikels (telkens met de url-referentie) neer op het volgende:

☐ Stuk 11: de politie arresteerde [J.S.], 43 jaar, en bij woonstcontrole troffen ze een hoeveelheid munitie en wapens; ook [S.B.], 39 jaar, werd gearresteerd, reeds eerder door de rechtbank te Elbasan bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maand voor 'illegaal bezit van militaire wapens';

☐ Stuk 12: zo ook werd deze vrijdag burger [S.B.] gearresteerd, wonende in de stad Elbasan; deze persoon werd reeds gezocht sinds de rechtbank van Elbasan hem reeds bij verstek tot 9 maanden gevangenisstraf veroordeelde voor het misdrijf van 'illegaal bezit van militaire wapens';

☐ Stuk 13: De politie van de stad Elbasan heeft [S.B.], 36 jaar, gearresteerd op 7 oktober 's avonds wanneer hij probeerde om een 22-jarige inwoner van de wijk Dyli Hl Haxhire Elbasan te doden; volgens de politiegegevens bestond er een conflict tussen twee personen omwille van een licht dispuut; controle naar bewijsmateriaal leverde de inbeslagname van een vuurwapen Zastava model pistool met patronen; de openbare aanklager van het Elbasan district benaastigt een aanklacht;

Zoals hierboven reeds uiteengezet, en zonder exhaustief te zijn, kunnen bovenvermelde (reeds in regularisatieverzoek direct of indirect aangehaalde) redenen weldegelijk als 'buitengewone omstandigheden' worden weerhouden.

De genomen beslissing is derhalve gebrekkig en nietig.

Er is meer.

Verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9bis Vr.Wet dd.15.12.1980.

Verzoekster heeft geenszins de bedoeling zich 'te nestelen in illegaal verblijf'.

Integendeel, net een dergelijke regularisatieaanvraag (ex art. 9bis Vr.wet) duidt erop dat verzoekster weldegelijk streeft naar een legaal statuut, om zich verder in het Rijk te kunnen conformeren en om – middels tewerkstelling – aan haar huidige precaire financiële situatie te verhelpen. Dit is geenszins een kromme redenering.

Zodat zij zich in de toekomst wel naar verre oorden (zoals de relevante Belgische Ambassade van waaruit in voorkomend geval regularisatie-aanvraag ex art. 9bis Vr.Wet kan gericht worden) probleemloos kan verplaatsen.

De 'buitengewone omstandigheden' dienen uiteen te zetten waarom de regularisatie-aanvraag of andere aanvragen tot legaal verblijf in het (Belgische) Rijk, niet vanuit het buitenland, zijnde het land van herkomst kan geschieden.

Er is reeds uiteengezet dat in Albanië geen bevoegde ambassade aanwezig is!

Reizen naar een onbekend land (Albanië zonder ambassade? Italië met ambassade? Een ander land met ambassade?) die men al geenszins kent, en waarvan men de taal niet spreekt, kan men niet verwachten van de rechtszoekende vreemdeling.

En al zeker niet met een jong kind (zoon [L.] is nog maar tien jaar)!

Moeder en kind dienen samen te (kunnen) blijven (cfr. art. 8 EVRM)!

Terugkeer of tocht naar (de bevoegde ambassade in) het (desgevallend bevoegde nabije) land van herkomst (in casu Albanië) – om van daaruit de nuttige aanvraag aan het Rijk te richten – is niet mogelijk.

Bovenal leren de reisadviezen dat de situatie in Albanië, nog steeds al te onveilig is.

Omtrent de veiligheid zet de eigen Belgische diplomatie in haar actueel reisadvies uiteen: "Wapenbezit is algemeen verbreid en sporadisch zijn er gewelddadige episodes en schietpartijen. Deze zijn evenwel niet specifiek tegen buitenlanders gericht en lijken eerder gerelateerd aan interne afrekeningen (criminele milieus)".

Zie: http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/albanie (situatie 27/12/2016, op heden 27/02/2017 nog steeds actueel).

Het staat vast dat er sprake is van gevaar, geweld, corruptie, criminaliteit,... alleszins ook voor de autochtone bewoners (zoals verzoekster er één is)! Niet omdat dit gevaarlijk zou kunnen zijn voor de toeristen, dat dit enkel voor de toeristen gevaarlijk zou kunnen zijn.

Verweerster maakt een onverantwoord onderscheid tussen toeristen en niet-toeristen.

Schietpartijen (en losvliegende kogels) zijn voor iedereen gevaarlijk, toerist of niet!

Tot slot:

Verzoekster dient in het Rijk te kunnen blijven, zonder verplaatsing naar het buitenland (overeenkomstig de invulling van de 'buitengewone omstandigheden') omdat mevrouw [J.V.] verzoekster daadwerkelijk verder nodig heeft (zie supra) (stuk 4).

Ze zeker is de 'mantelzorg' dewelke verzoekster reeds maandenlang biedt, en door mevrouw Verstraete ook gewenst en gevraagd is, noodwendig voor het welzijn van mevrouw Verstraete.

De wil om op te treden als mantelzorgster, heeft verzoekster in haar regularisatie-aanvraag dd. 10/07/2016 weldegelijk reeds opgenomen en uiteengezet, zij het op indirecte wijze; bij 'motivering' wordt immers gesteld dat zij 'hoopt verder de kans te krijgen om zich als volwaardig mens te ontplooien en ten dienst te zijn in onze mooie maatschappij'...

Gebruikelijke alternatieven – die al geenszins aanwezig zijn laat staan bewezen worden – kunnen niet dezelfde zorg, kennis, kunde en vooral (opgebouwde) ervaring bieden, hetgeen op heden noodwendig is, en geenszins kan opgebouwd worden.

Elke respijttermijn kan en mag in een behoorlijke sociale samenleving, zoals de onze, niet aan de orde zijn. Zoniet lijdt de sociale welvaartstaat hieronder.

Het middel is dan ook, in alle onderdelen, ontvankelijk en gegrond.

III.1. Tweede middel:

Schending van artikel 9bis Vr.W. 15.12.1980 alsook schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel

De (bestreden) beslissing dd. 28/10/2016 is genomen door mevrouw [P.D.], zijnde administratief-assistent (voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie).

De functie en graad van administratief-assistent is uiteraard in lage rangorde.

Art. 9bis Vreemdelingenwet bepaalt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De beslissing dient genomen te worden door 'de minister of diens gemachtigde'.

Hieruit afleiden dat ook een 'administratief-assistent' dergelijke belangrijke beslissingen omtrent de al dan niet ontvankelijkheid / gegrondheid van de regularisatie-aanvraag mag/kan nemen, zoals verweerster klaarblijkelijk ten onrechte van uitgaat, is geenszins correct. Een benoemde administratief-assistent kan zeer zeker kopieerwerk, klasseerwerk en verzendingswerk uitvoeren, hoogstens nog opzoekingswerk, doch effectieve beslissingen omtrent regularisatie-aanvragen kunnen geenszins als 'administratief' werk worden omschreven.

De genomen beslissing is genomen door een onbevoegd persoon.

Verweerster houdt terzake dit tweede middel in haar nota met opmerkingen dd. 07/02/2017 voor dat mevrouw Declercq wel degelijk bevoegd is, middels bevoegdheidsdelegatie, overeenkomstig het ministerieel besluit dd. 17/05/1995 art. 6 §2.

Verweerster houdt voor dat in het administratief dossier een gedateerd en ondertekend schrijven is van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit stuk wordt evenwel niet (in kopij) overlegd.

Het is niet behoorlijk om een stuk onder zich te houden en achter te houden, zelfs al is het origineel in het administratief dossier, wanneer de rechtsonderhorige hieromtrent verzoekt minstens misbaar maakt. Van de overheid wordt meer diligent optreden verwacht.

Een dergelijk stuk (zelfs in kopij) achterhouden doet vermoeden dat er een probleem (zelfs onwettigheid) is, bemoeilijkt de controle en maakt onbehoorlijk bestuur uit.

Bovenal gaat de grond van de zaak hier zelfs geenszins over.

Minstens mag de rechtszoekende vreemdeling er van uitgaan dat zijn gevoelige dossier bestudeerd wordt, waarna beslissing genomen wordt, door een dermate gespecialiseerd en opgeleid persoon. Een regularisatiebeslissing laten nemen door een administratief verantwoordelijke, en dan nog een assistent, is geenszins behoorlijk en redelijk besturen!

Verzoekster voelt zich 'tweederangs' behandeld. Verweerster laat na hierop te antwoorden.

De genomen beslissing is derhalve nietig.

OM DEZE REDENEN, en alle andere terloops het geding aan te voeren, desnoods ambtshalve, BEHAGE HET UW RAAD,

Akte te willen nemen dat verzoekster de gevorderde rolrechten voldaan heeft.

Te akteren dat verzoekster volhardt, en derhalve de nietigverklaring te bevelen van :

□ De beslissing dd. 28.10.2016 van de administratief-assistent voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, kennisgegeven op 29.11.2016, waarbij de (humanitaire) aanvraag om machtiging tot verblijf op 13.07.2016 ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, afgewezen werd als onontvankelijk. (stuk 1)

Dienvolgens de (bestreden) beslissing dd. 28.10.2016 bij volle rechtsmacht te willen hervormen en aan verzoekster (mevrouw [Z.B.] en bij uitbreiding haar minderjarige zoon [L.B.]) alsnog de humanitaire regularisatie ex art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 te willen toekennen.

3.2. De Raad leest nergens in het verzoekschrift een uiteenzetting aangaande de wijze waarop de rechten van verdediging geschonden werden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Dat aan deze verplichting werd voldaan volgt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing. Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing op een "al te korte en aldus zelfs onvolledige" wijze antwoordt op haar in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag en dat het vaststaat dat de verwerende partij "gebrekkig gemotiveerd" heeft, maar deze overtuiging houdt niet in dat de formele motiveringsplicht werd geschonden. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel waarin ze de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij heeft in deze een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts een marginaal wettigheidstoezicht uitoefent in de zin dat hij enkel een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige invulling van deze bevoegdheid kan sanctioneren.

3.6. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Het betreft een *“Typeformulier Regularisatieaanvraag”* met voorgedrukte rubrieken. Hierin werd de rubriek *“artikel 9 bis”* aangekruist evenals de rubrieken *“Werk+duurzame lokale verankering”* en *“Andere prangende humanitaire situaties”*. Als bijlage 1 bij dit Typeformulier werd gevoegd, *“Motivering buitengewone omstandigheden”*. Hierin kan het volgende worden gelezen:

“Motivering aanvraag in België,

Er is geen Belgische ambassade in Albanië.

Op de Nederlandse ambassade in Tirana konden we niet terecht voor België.

Op het stadhuis (Elbasan) werden we de laan uitgestuurd, kregen we geen info en dienden we daarbovenop nog geld onder tafel te geven om ons te woord te staan en bepaalde documenten te verkrijgen.

De beslissing om naar België te komen is heel rationeel genomen door mijn zus [L.] en partner [S.V.]; daar ik acuut suïcidaal was door de uitzichtloosheid van mijn situatie. Ik ben heel blij dat ze mij en mijn zoontje met open armen ontvangen en opgevangen hebben. Ik ben hier in het verleden reeds 3 maanden met vakantie geweest en dat is me zeer positief bevallen.

Ik hoop dat u mij verder de kans geeft mij als volwaardig mens te ontplooien en ik ten dienste kan zijn in uw mooie maatschappij.”

3.7. De bestreden beslissing stelt vooreerst, *“Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Albanië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De*

aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Sofia- Bulgarije [...]."

3.8. Verzoekster kan voormelde overweging niet aan het wankelen brengen door er opnieuw aan te herinneren dat er in Albanië geen bevoegde ambassade aanwezig is of door eenvoudigweg te poneren dat het niet mogelijk is om te reizen naar een onbekend land waarvan men de taal niet spreekt, dit met een jong kind. Verzoekster benadrukt dat zij en haar kind dienen samen te blijven, maar de Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing hiervoor een belemmering vormt. Waar verzoekster opmerkt dat reisadviezen opmerken dat de situatie in Albanië onveilig is waarbij ze verwijst naar reisadviezen van de Belgische diplomatie, dient de Raad vooreerst op te merken dat verzoekster zulks niet heeft ontwikkeld in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoekster kan niet dienstig in het kader van huidig beroep nieuwe buitengewone omstandigheden ontwikkelen. De Raad kan op basis van elementen die niet eerder aan het oordeel van de verwerende partij werden voorgelegd niet besluiten dat de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden. Verder gaat verzoekster hiermee voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat ze zich dient te begeven naar Bulgarije om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en niet naar Albanië.

3.9. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift aan dat ze mantelverzorgster is voor de Belgische schoonmoeder van haar zus doch ook hier dient de Raad vast te stellen dat verzoekster deze omstandigheid niet heeft ontwikkeld in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag, noch het stuk ter ondersteuning hiervan heeft aangebracht. Het komt de Raad niet toe om verzoeksters verblijfaanvraag om humanitaire redenen in de plaats van de verwerende partij te gaan beoordelen aan de hand van elementen en stukken die voor het eerst in het kader van huidig beroep worden ontwikkeld en aangebracht.

3.10. De bestreden beslissing stelt, *"Betrokkene beweert dat bedreigd werd in haar land van herkomst, ze iedere dag geconfronteerd werd met psycho/sociaal geweld, uitgebuit en dit voor haar niet meer langer houdbaar is , doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene bedreigd werd en geconfronteerd werd met psycho/sociaal geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."* Verzoekster haalt deze overweging niet onderuit door opnieuw de elementen op te sommen die kunnen worden gelezen in het stuk, *"Motivering van de bedreigingen"* dat ze als bijlage 3 had gevoegd bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoekster verwijst naar stukken die ze aan haar verzoekschrift heeft toegevoegd om haar betoog inzake het gevaar dat uitgaat van haar schoonbroer kracht bij te zetten, doch deze stukken werden niet gevoegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en dus kunnen ze niet worden aangewend om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Ten overvloede, zelfs indien kan worden aanvaard dat uit de stukken blijkt dat verzoeksters schoonbroer wegens illegaal bezit van vuurwapens werd veroordeeld en hiervoor meermaals werd gearresteerd, dan tonen deze stukken niet aan dat dit alles gepaard gaat met bloedwraak waarvan verzoekster en haar familie het slachtoffer zouden zijn. Verzoekster haalt aan dat ze te goeder trouw is en geen tegenstrijdigheden en leugens vertelt, doch zij verkijkt zich erop dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet buitengewone omstandigheden een begin van bewijs vergen en ze niet worden aangetoond door voor te houden geen leugens te vertellen of tegenstrijdigheden te begaan. De Raad wijst er nog op dat het verzoekster vrijstaat een asielaanvraag in te dienen indien ze van oordeel is dat haar leven in Albanië gevaar komt wegens een kwestie van bloedwraak.

3.11. De bestreden beslissing stelt, *"De overige aangehaalde elementen (betrokkene werkbereid zou zijn, ze Nederlandse les volgt, en haar zoontje hier naar school gaat) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."* Verzoekster haalt deze overweging niet onderuit door louter opnieuw te herinneren aan haar integratie en die van haar zoon en hierbij de schoolattesten van haar zoon toe te voegen aan het verzoekschrift.

3.12. Noch met haar overtuiging dat de motivering van de bestreden beslissing in feite en in rechte niet correct is, dat niet op alle elementen van haar aanvraag om verblijfsmachtiging geantwoord werd, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat ze voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch met haar uitleg dat ze streeft naar een legaal

statuut, toont verzoekster aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.13. In een tweede middel voert verzoekster aan, “*Schending van artikel artikel 9bis Vr.W. 15.12.1980 alsook schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.*”

Verzoekster betoogt als volgt:

“De (bestreden) beslissing dd. 28/10/2016 is genomen door mevrouw [P.D.], zijnde administratief-assistent (voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie).

De functie en graad van administratief-assistent is uiteraard in lage rangorde.

Art. 9bis Vreemdelingenwet bepaalt: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De beslissing dient genomen te worden door ‘de minister of diens gemachtigde’.

Hieruit afleiden dat ook een ‘administratief-assistent’ dergelijke belangrijke beslissingen omtrent de al dan niet ontvankelijkheid / gegrondheid van de regularisatie-aanvraag mag/kan nemen, zoals verweerster klaarblijkelijk ten onrechte van uitgaat, is geenszins correct. Een benoemde administratief-assistent kan zeer zeker kopieerwerk, klasseerwerk en verzendingswerk uitvoeren, hoogstens nog opzoekingswerk, doch effectieve beslissingen omtrent regularisatie-aanvragen kunnen geenszins als ‘administratief’ werk worden omschreven.

De genomen beslissing is genomen door een onbevoegd persoon.

Verweerster houdt terzake dit tweede middel in haar nota met opmerkingen dd. 07/02/2017 voor dat mevrouw [D.] wel degelijk bevoegd is, middels bevoegdheidsdelegatie, overeenkomstig het ministerieel besluit dd. 17/05/1995 art. 6 §2. 11

Verweerster houdt voor dat in het administratief dossier een gedateerd en ondertekend schrijven is van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit stuk wordt evenwel niet (in kopij) overlegd.

Het is niet behoorlijk om een stuk onder zich te houden en achter te houden, zelfs al is het origineel in het administratief dossier, wanneer de rechtsonderhorige hieromtrent verzoekt minstens misbaar maakt. Van de overheid wordt meer diligent optreden verwacht.

Een dergelijk stuk (zelfs in kopij) achterhouden doet vermoeden dat er een probleem (zelfs onwettigheid) is, bemoeilijkt de controle en maakt onbehoorlijk bestuur uit.

Bovenal gaat de grond van de zaak hier zelfs geenszins over.

Minstens mag de rechtszoekende vreemdeling er van uitgaan dat zijn gevoelige dossier bestudeerd wordt, waarna beslissing genomen wordt, door een dermate gespecialiseerd en opgeleid persoon. Een regularisatiebeslissing laten nemen door een administratief verantwoordelijke, en dan nog een assistent, is geenszins behoorlijk en redelijk besturen!

Verzoekster voelt zich ‘tweederangs’ behandeld. Verweerster laat na hierop te antwoorden.

De genomen beslissing is derhalve nietig.”

3.14. Daargelaten de vraag of verzoeksters betoog uitstaans heeft met de in het middel opgeworpen bepaling en beginselen, wijst de Raad op het volgende inzake verzoeksters grief dat een onbevoegde persoon de bestreden beslissing heeft getroffen.

3.15. Zoals verzoekster terecht opmerkt in haar synthesesmemorie, wijst artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop dat de beslissing dient te worden getroffen door de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde.

3.16. Op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing luidde artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Staatssecretaris inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit), als volgt:

“Art. 6.§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingen zaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980: (...), artikel 9 bis, (...).

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingen zaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingen zaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingen zaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingen zaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

3.17. Hieruit blijkt dat administratieve assistenten een beslissing kunnen treffen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voor zover er een schrijven is dat wordt gedateerd en ondertekend door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingen zaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingen zaken, waarmee hij de administratieve assistenten van de Dienst Vreemdelingen zaken die de in artikel 6, §1 van het Delegatiebesluit bedoelde beslissingen kunnen treffen, met naam en toenaam aanduidt. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota bevindt zich in het administratief dossier een door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingen zaken op 26 juni 2015 ondertekend schrijven waarbij de auteur van de bestreden beslissing, mevrouw P. D. de bevoegdheid wordt verleend om een beslissing te nemen in het kader van artikel 6, § 1 van het Delegatiebesluit. Nergens is bepaald dat het voormeld schrijven van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingen zaken aan de aanvrager of diens raadsman dient te worden verstrekt, opdat de delegatie van bevoegdheid rechtsgeldig zou zijn. Verzoekster leidt *“een probleem”* en een *“onwettigheid”* af uit het feit dat dit niet is gebeurd, doch er is geen grondslag voor dergelijke afleidingen. Verzoeksters aanvoelen dat een administratief assistent niet een gespecialiseerd en opgeleid persoon is en derhalve geen gevoelige dossiers zou kunnen behandelen, toont niet aan dat de auteur van de bestreden beslissing onbevoegd is voor het treffen van de bestreden beslissing.

3.18. De Raad dient aldus te concluderen dat verzoekster niet aantoonde dat de bestreden beslissing werd getroffen door een daartoe niet bevoegd persoon.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA